

1

SEVMEK

21 Haziran

Aşırı uzun bir gündü. Yerimde duramıyordum. İki dakikada bir saatime bakıyordum, sanki zaman hiç geçmiyormuş gibi. Aklımda yalnızca onlar vardı. Bir haftadır, her öğleden sonra, mahzendeki provalarına katıldığım dan beri, o akşam için yaşıyordum. Yaza merhaba konserlerini bekliyordum. Yüzlerce grup gibi, Müzik Festivali için Paris Belediyesi tarafından kurulacak sahnede yer alacaklardı. O gün, mahzene gitmeyeceğime söz vermiştim. Son düzenlemeler için onları rahat bırakacağıma. Ayarlamalarla ilgili tek kelime etmeyeceğime. İşi benden iyi biliyor olsalar da dikkatlerini ayrıntılara çekmeyi alışkanlık haline getirmiştim. Mükemmel olmalarını istiyordum. Aurélie zirveye tırmansın, ortalığın altını üstüne getirsin istiyordum. Bir kenarda, atılmış, ısı kartaya çıkarılmış gibi beklerken içim içimi yiyordu.

Akşamın erken saatlerinde, Nico ve Cédric beni bu durumdan kurtardılar. Kapıyı çaldılar, aşağı indim. Jérôme bizimle orada buluşacaktı. Bastille yakınlarında durup iki pizza, kola ve kızarmış patates aldık. Konserin yapılacağı rıhtuma kadar yürüdük.

Sonunda alandaydık. Onu sahnede görecektim. O şarkı söylerken, alkışlayan kalabalıkla bütünleşecek, yüreğimde kopan fırtınayı serbest bırakacaktım. Şiddetlensin. Acımasızca. Bu, onunla dans edeceğim en kısa gece olacaktı. Onu seveceğim. Onunla heyecanlanacağım. Sahnenin önü تنها değildi, tahmin ettiğimden kalabalıktı. Okuldan gelenleri hemen tanıdım, özellikle son sınıfları. İnsanları izliyordum. Tüm ayrıntılara bakıyordum. Bu konsere ilişkin hiçbir şeyi unutmamalıydım. Kafam bir rüzgârgülü gibi, her yana dönüyor, her şeyi tarıyordu. Gözlerim hassas birer fotoğraf makinesine dönmüştü. Enstantanelere odaklanmış, flaşsız çekim yapıyordu. Hafızamın karanlık odasında hemen banyo edilen fotoğraflarda, tuhaf ve seksi kıyafetli tipler beliriyordu. Her biri farklı tarzda, cüretkâr gölgeler. Şapkalar, fularlar, kepler. Güneş gözlükleri ve jöleli saçlar. Parlak, kırmızı dudaklar; rimele bulanmış kirpikler. Gitarın ilk notaları, gelişlerini duyurdu. Tüm yüzler sahneye döndü. Uzun, siyah perçemi sağ gözünün üstüne düşen Anthony davuldaydı. Sağ kaşında metal toplu *piercing*'le Théo, bas gitardaydı. Uzun saçlı ve siyah deriden fötr şapkasıyla Greg'se gitarda. Hepsi de koyu renk ve sade giyinmişti. Yıpranmış kot pantolon ve siyah tişört. Işığa uçuşan kelebekler gibi toplaşan meraklı kalabalığa bakmadan yerlerine geçtiler. İlk akorların kısa, karmaşık sesleri duyuldu. Ayarlar için gerekli, davetkâr bir andı. Herkes kendi enstrümanını akort ediyor, ortalığı kasıp kavururcasına çalmayı diliyordu. Elektrogitarın tizleri yerini daha sakin tınılara bıraktı. Vurmalılar. Basın ve gitarın arkasına sestem bir duvar çekildi. Şiddetli bir

rock, havayı doldurdu. Greg'in bağırın sesiyle birlikte amfiler patladı:

“*Kızıl Gece*, bu geceyi dağıtacaak!”

Histerik çığlıklar. Kahkahalar. Islıklar. Bağırışlar. Grup, çıldırmış enstrümantal parçalarla çığrından çıkmıştı bile. Kalabalık sağa sola sallanıyordu. Greg yine mikrofona geçti. Sesi, çığlıkların arasından duyuldu:

“Bir ısınma turu bile sizi koparmaya yetti! Birkaç dakika içinde o da sizlerle olacak: *Aurélie* ve *Kızıl Gece*!”

Telleri aynı anda çeken, titreten ve okşayan parmakları, sanki paramparça oluyordu. Gitarı *hardrock* tınılarıyla gür-lüyordu. Birbirinden farklı, belirsiz notaların yarattığı karmaşaya rağmen, bildik kurallardan uzak bir ahenk vardı. Hoparlörlerden boğuk vuruşlar yayılıyordu. Sallanan vücutlar, havaya, gökteki ilk yıldızlara doğru uzatılmış kollar. Tenler birbirine değiyor, istemsizce birbirlerini okşuyorlardı. Yavaştan tıkanmaya başlamıştım, koku midemi bulandırıyor. Tütün, birbirine karışan parfümler, ter, alkollü nefesler. Bu kaynayan kalabalık beni eziyordu. Çığlıklardan serseme dönmüştüm. Durmak bilmeyen düzensiz el kol hareketlerinden başım dönüyordu. Toplu delirmelerden pek hoşlanmam. Nico'ya, biraz hava almam gerektiğini işaret ettim. Onu, Jérôme'un ona uzattığı otlar başbaşa bırakıp uzaklaştım. Ama Aurélie'nin gelişini görmek istiyordum, onu kaçırmamalıydım. Sahnenin sağına doğru geçmek geldi aklıma, orası pek kalabalık değildi. Nemli ellerimi platformun pürüzsüz ve serin yüzeyine koydum. Sabırsızlanıyordum. Ne yapıyordu? Gelmemezlik edemezdi. Bizi ekmiş olamaz-

dı. Ben onun için oradaydım. Ve işte, sonunda. Sahneye çıkıyordu. Mikrofonun önünde durdu. Onu cesaretlendiren alkışların tadına vardı bir süre. Baştan çıkarması gereken kalabalığı gözleriyle süzdü. Benim de gözlerim onun üstündeydi. Büyülenmişim. Öncelikle, kâkülünün o kusursuz, yüksek ve düz çizgisiyle. Kısacık kumral saçları ona asi bir hava katıyordu. Azıcık isyankâr. Mikrofonun önünde dalgalanan koyu renk dudakları. Simli farla boyanmış gözkapakları. Siyah, parlak bir çizgiyle çevrelenmiş bakışları. Biraz gotik. Üstünden dökülen mavi beyaz çizgili bir tişört. Biraz korsanvari. Bileklere doğru incelen siyah pantolon; paçaların üstüne çekilmiş, küt topuklu, siyah yüksek çizmeler. Hafif *country*. Elleri kalçalarında, parmaklarında siyah taşlı yüzükler. Başparmaklarını gümüşü tokalı kalın deri kemerinin altına sıkıştırmıştı. Tamamen kontrollü bir biçimde, hafifçe sallanıyordu. Sözlüye kalkmış gibi gergindi sanki, yalnızca şarkının sözlerini doğru söylemeye odaklanmıştı. Hiçbir hataya pay bırakmamaya çalışıyordu. Dalga geçmeye en hazır olanların bile hoşuna gitmeye. En kuşku görünenleri etkilemeye. Onlarca kez prova ettiği şarkılarla başladı; artık sözlerini ezbere biliyordum, bir sorunu çıksa ona fısıldayabilirdim. Arada bir *rock*'tan çıkıyor, daha sakın, melankolik, hatta yer yer karanlık vurgulara yöneliyordu. Zorlanıyordu. Rahat değildi, daralmış gibiydi. Yuhalanmak korkusuyla gerilmişti. Hoşa gitme arzusu cesaretini alıp götürmüştü. Biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Bana birkaç kez söylediği özgün bestelerini bir kenara bırakmıştı. Önemli olan, onu kesinkes, tartışmasız sevele-

riydi. İyi bir şarkıcı olduğunun anlaşılmasıydı. Nihayet, yedinci şarkıda sahne korkusu geçti. O iyi oturmuş, tüm diğer sesler içinde ayırt edebileceğim sert sesi, benzersiz rengi, sevdiğim haliyle duyulmaya başlamıştı. Kaskatılığı, yerini doğal bir esnekliğe bıraktı. Elektro gitar sololarıyla birlikte o da dalgalanıyordu. *Rock'n'roll* bir denizkızı. Davulun patlamaları ve basın davula verdiği cevaplar onu alabora ediyordu. Sallanıyor, kendi çevresinde dönüyor, kıvrınıyordu. Kalçası, oryantal kıvrımlarla sallanan bir sarkaç gibiydi. Kollarını önce hayali arabesk figürlerle kaldırıyor, hemen sonra vücuduna sarıyordu. Elleri, yakıcı bir güneş gibi göğüslerine düşüyor, bedenini aşıyor, kalçalarına iniyor ve bacaklarının üst kısmında sönyordu. Arada bir gözlerini kapatıyordu. Arkaya doğru eğdiği başını bezgin ve mekanik hareketlerle, bir dalga gibi hafifçe bir sağa bir sola sallıyordu. Gözlerimi onun tatlı, ince ve yumuşak boynundan alıyordum. Sessizce, kendime söz vermişim bile: Onu öpmeli, tatmalı, tadına varmalıydım. Grubun müziği beni ele geçiriyordu. Her zaman aynı ahenkte değildi, bazen raydan çıkıyor, tizlere kayıyordu. Yine de işe yarıyordu. Aurélie beni tutsak eden bir enerji yayıyordu. Tüm bedenimi. Her zamanki utangaçlığım dağılmıştı. Başka akşamlara eşlik etmiş eski şarkıların çalışılmış tekrarlarına bıraktım kendimi. Çok iyi bilinen nakaratları, daha ilk notadan beri tek ses halinde söyleyen, gaza gelmiş kalabalığın hareketine kapılmıştım. Herkes bir buçuk saat boyunca kendini onlara adanmıştı. Hiç ara vermeden, yavaşlamadan. Yitip giden zaman hiçbir saate boyun eğmiyordu. Kimse kollarındaki akrep ve yelko-